

Arrest

nr. 159 571 van 7 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X en X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X op 24 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2015 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend, waarbij medische problemen werden ingeroepen voor de ouders van eerste verzoeker. Op 14 juli 2015 heeft de ambtenaar-geneesheer de medische stukken vergeleken met de eerder voorgelegde stukken, in zoverre deze op de vader van eerste verzoeker betrekking hebben.

Op 15 juli 2015 heeft de ambtenaar-geneesheer een medisch advies verleend inzake de medische stukken die op de moeder van eerste verzoeker betrekking hebben. De aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 17 juli 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3 – 3° van de vreemdelingenwet, in zoverre ingediend door verzoekers. Dit is de bestreden beslissing, die op 31 juli 2015 ter kennis gebracht werd.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van -18.08 2016 bij onze diensten werd ingediend door:

SS (R.R.: xxx)

geboren te A. op (...)1980

MA (R.R.: xxx)

geboren te M. op (...)1982

SL geboren op (...)2007

SE geboren op (...)2007

SM geboren op (...)2012

nationaliteit. Armenië

adres: (...) 8870 IZEGEM

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd.

Dat uit de aanvraag blijkt dat enkel voor S, M en S, L medische problemen worden ingeroepen. Er werd voor betrokkene geen enkel medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaardgetuigschrift Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 voorziet dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moet toevoegen die een uitspraak doet omtrent de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De aanvraag kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard gezien er geen medisch getuigschrift samen bij de initiële aanvraag werd overgemaakt en aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (arrest 70.753 RVV d.d.28.11.2011 en arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht. Er zou tevens sprake zijn van een beoordelingsfout. In de uiteenzetting wordt eveneens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, en van het Kinderrechtenverdrag.

"1) Doordat DVZ stelt :

In zijn brief van 17.07.2015 aan de heer Burgemeester van IZEGEM. dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 op 18.06.2015 ingediend, onontvankelijk is; Dat in voormelde brief van DVZ van 17.07.2015 beweert dat bij de aanvraag 9ter van 18.06.2015 het standaard medisch getuigschrift niet voorgelegd werd ;

« Dat uit de aanvraag blijkt dat enkel voor SM en SL medische « problemen worden ingeroepen. Er werd voor betrokkene geen enkel medisch getuigschrift « voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaardgetuigschrift.

«De aanvraag kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden « verklaard gezien er geen medisch getuigschrift samen bij de initiële aanvraag werd overgemaakt « en aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de « indiening van de initiële aanvraag. »

Terwijl verzoekers stellen :

Dat bij de 9ter aanvraag van 18.06.2015 ingediend voor SM en overige samenwonende kernfamilieleden wel degelijk een Standaard Medisch Getuigschrift (SMG) gevoegd werd;

Dat bij de 9ter aanvraag van 18.06.2015 ingediend voor SL en overige samenwonende kernfamilieleden eveneens een SMG gevoegd werd ;

Dat DVZ zijn wijze van besluitneming plots wijzigt zonder dat daartoe enige reden voorhanden is ; Dat bij alle vorige bij DVZ ingediende aanvragen machtiging tot verblijf op basis van het artikel 9ter de namen van verzoekers SS en ML en hun minderjarige kinderen gevoegd werden niettegenstaande die in feite – hopelijk nog altijd – niet ziek zijn, doch wel samenleven en dagelijks noodzakelijke hulp bieden aan hun zieke ouders/schoonouders ;

Dat door die beslissing van DVZ van onontvankelijkheid, hierdoor ook de naleving van het belang van het kind uit het oog verloren wordt door DVZ ;

Doch dat de chronologische openvolging van deze SMG met hun bijlagen voldoende aantonen welke rol huidige verzoekers te vervullen hebben ten aanzien van de gezondheidsproblematiek van hun erg zieke vader/schoonvader en moeder/schoonmoeder, zoals ten andere voldoende blijkt uit bijgaand medisch attest van 03 augustus 2015 van Dokter D uit Izegem ; (stuk 2)

2)Doordat DVZ in de beslissing van 17.07.2015 aangeeft :

-dat er enkel voor « SM en SL medische problemen worden ingeroepen »

-dat de verzoeker een standaard medisch getuigschrift moet toevoegen ;

Verzoekers stellen :

-dat de SMG wel toegevoegd worden, hetzij voor SM hetzij voor SL hetzij voor allebei ;
-dat er geen SMG toegevoegd werden de laatste jaren voor verzoekers (SS en MA en hun drie minderjarige kinderen), aangezien die niet ziek zijn, doch wel sedert jaren mantelzorgers van voornoemden ;
-dat er vroeger wel een SMG toegevoegd werd voor MA, ter gelegenheid van haar zwangerschap en/of bevalling ;

-dat DVZ altijd de dossiers behandeld heeft, niet enkel in de optiek van de zieke SM en/of SL, doch wel in een breder kader, en dit conform en met inbegrip van de namen van de personen aangeduid in de initiële « 9ter aanvragen » naast deze van de zieke SM en/of SL : dat zodoende er altijd door DVZ rekening werd gehouden met de namen van de mantelzorgers SS en M en hun drie minderjarige kinderen ;

3)Doordat DVZ daarbij aanhaalt dat de wet voorziet dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moet toevoegen die een uitspraak doet omtrent de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling ;

Dat verzoekers stellen :

Dat de meeste evaluaties van de Artsen-attachés van DVZ in hun adviezen op de bij de aanvragen ingediend bij DVZ gevoegde SMG rekening houden met en zelfs adviezen geven ten aanzien van de familieleden welke niet als ziek te beschouwen zijn, doch wel als mantelzorgers ;

Dus dat zelfs de DVZ Artsen-attachés adviezen niet enkel de ziektes van de zieke verzoekers oppervlakkig (proberen te) bespreken (wel soms stereotype adviezen, hetzij te oppervlakkig en zeer onvolledig, hetzij zonder de verschilpunten in visie met die van de behandelende dokters van de zieke verzoeker)

doch ook adviezen verstrekken ten aanzien van de andere niet-zieke verzoeker ;

Dat bijvoorbeeld voor verzoeker SS en andere, door de Arts-attaché de arbeidsmogelijkheid in het land van herkomst zeer oppervlakkig werd geanalyseerden dus overgenomen in de beslissing van DVZ ;

Dat het niet is, omdat de aanvraag van de hoofdverzoeker (de eigenlijke zieke vb. SM, of SL of beide samen) de identiteit vermeldt van een samenwonende mede-verzoeker die niet ziek is, dan nog wel mantelzorger (in casu van SS en van MA), en bijgevolg geen SMG indient, doch wel andere attesten (medische of andere) dat – plots na jarenlange tegenovergestelde praktijk te hebben gehanteerd - DVZ moet besluiten, dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is ;

Om tot het onontvankelijkheidsbesluit te komen voor verzoekers heeft DVZ in feite een splitsing uitgevoerd tussen de verzoekers van de « 9ter aanvragen » : de initiële voor de ganse familie S ingediende aanvragen werden door DVZ kunstmatig gesplitst, wat een plotse verandering uitmaakt in de sedert jaren gehanteerde handelwijze van DVZ ;

De toestand van de hulpgevende en niet-zieke mede-verzoekers SS en M moet gezien worden in het kader van de zieke hoofd-verzoekers SM en SL ;

Dat in de diverse SMG en bijlagen (medische, psychologische en andere) er reeds jaren op gewezen wordt wiens hulp hoofdverzoekers nodig hebben ;

Dat deze hulp nog versterkt dient te worden door het feit dat bij eventuele terugkeer van de hoofd-verzoekers, hun traumatische herinneringen aan de oorlog (1995) een supplementaire weerslag op hun gezondheid zou veroorzaken, wat hen op korte termijn fataal kan zijn ;

Dat de problematiek zeker als ernstig dient beschouwd te worden, gezien er soms herhaaldelijk door DVZ werd gevraagd aan de DVZ-Arsten-attachés van hetzelfde SMG te gaan vergelijken in de tijd met vorige SMG die reeds onderzocht werden ter gelegenheid van een vorige procedure ;

Dat het naast elkaar leggen van de opeenvolgende adviezen van de DVZ Artsen-attachés dit naar voor brengt ;

Dat er ten andere bij het nemen van een administratieve correcte en/of medische correcte beslissing er ook rekening dient gehouden met niet-medische factoren welke een belangrijke invloed op de gezondheid kunnen hebben (omgeving, sociale, familiale ...factoren), wat tot nog toe niet gebeurd is ;

Dat het belang om rekening te houden van niet-medische factoren en factoren van familieleden en hulpverleners welke de zieke omringen nog eens aangetoond wordt, door het feit dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens, over de vraag wanneer het uitzetten van een ernstige zieke naar zijn land van herkomst strijdig is met het artikel 3 van het E.V.R.M, in feite vier criteria hanteert, namelijk :

- 1) de gevorderdheid van de ziekte ;
- 2) de mogelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst,
- 3) de aanwezigheid van familieleden als sociaal en medisch vangnet in het land van herkomst
- 4) en de duur van het verblijf in het land dat wil uitzetten (het betreft niet cumulatieve en evenmin limitatieve criteria : de twee eerste zijn de belangrijkste....)

Besluit :

Dat DVZ tot een onontvankelijkheidsbeslissing komt door blijkbaar een artificiële splitsing uit te voeren tussen de zieke verzoekers en niet-zieke verzoekers (met hun minderjarige kinderen) welke mantelzorgers zijn in één der oorspronkelijke aanvragen machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter welke ingediend werden bij DVZ- op 18 juni 2015 ;

Dat deze handelwijze ingaat tegen de initiële gedachte van de aanvragers ;

Als gevolg van deze eigenaardige handelwijze kan besloten worden dat de beslissing een schending uitmaakt van het vertrouwensbeginsel, van de motiveringsplicht ;

Dat DVZ één « 9ter aanvraag » daterend 18 juni 2015 voor alle familieleden ingediend, in diverse componenten splitst :

- teneinde op dezelfde datum van 17 juli 2015 een beslissing te nemen ten aanzien van een zieke verzoeker SM ;*
- door eveneens op datum van 17 juli 2015 een andere beslissing te nemen ten aanzien van de zieke verzoekster SL ;*
- en dan nog een separate beslissing ten aanzien van de mantelzorgers, welke niet ziek zijn, zijnde ten aanzien van SS en MA en hun drie minderjarige kinderen ;*

Dat volgens alle meerderjarige aanvragers het dossier als één geheel te beschouwen is, en dus ingaat tegen het respect van het familiaal leven (door de nieuwe handelwijze van DVZ kan de familie gesplitst worden in diverse componenten, daar waar zij sedert jaren één gezin vormen, de ene ondersteunt de andere) en tegen de principes van onmenselijke behandeling (de handelwijze beoogt blijkbaar een afzondering of een verwijdering van de nodige mantelzorgers, door wie zullen de zieken de nodige zorg ontvangen?) gegarandeerd door respectievelijk de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens; Dat hierdoor deze verkeerde besluitvorming van DVZ dd. 17.07.2015 betekend op 31.07.2015 dient vernietigd te worden.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op verschillende van de opgeworpen schendingen, waaronder de schending van artikel 6 van het EVRM, van het Kinderrechtenverdrag en van het objectiviteitsprincipe.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partijen vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door de verzoekende partijen slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de Raad op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens de verzoekende partijen door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. RvS 25 maart 1994, nr. 46.649, R.A.C.E. 1994, z.p.; RvS 18 juni 1992 nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

De Raad laat verder gelden dat de verzoekende partijen in casu uitdrukkelijk erkennen dat zij niet ziek zijn, en er voor hen geen SMG gevoegd werden bij de aanvraag om machtiging tot verblijf. Zodoende betwisten zij de motieven van de bestreden beslissing als dusdanig niet; zij kunnen dan ook niet dienstig een schending aanvoeren van de motiveringsplicht, los van de vaststelling dat deze omschrijving op zich niet volstaat, nu zij niet eens aangeven of zij een schending aanvoeren van de formele dan wel van de materiële motiveringsplicht.

Het betoog van verzoekende partijen dat zij optreden als mantelzorger voor de (schoon)ouders en zij in het verleden wel vernoemd werden in de beslissingen 9ter, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat uit de redactie van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

In casu erkennen verzoekende partijen dat de verblijfsaanvraag van 18 juni 2015 niet gebaseerd werd op een medische problematiek van henzelf, doch enkel van de (schoon)ouders. De Raad merkt op dat t.a.v. zowel de (schoon)moeder als de (schoon)vader een beslissing genomen werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter zake dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partijen zelf geen *“in België verblijvende vreemdeling (....) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* zijn die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kunnen aanvragen.

Zelfs indien verzoekende partijen in het verleden wel vermeld zouden zijn in de beslissingen die genomen werden t.a.v. de ouders, en waarbij verzoekende partijen overigens ook zelf aangeven dat er in het verleden voor verzoekster wel medische stukken gevoegd werden, kan dit er niet toe leiden dat de motieven van de bestreden beslissing hierdoor weerlegd worden en de bestreden beslissing niet had mogen worden genomen.

Er is geen sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedraglijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In casu tonen verzoekende partijen niet aan van welke rechtmatige verwachtingen die de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben gewekt, er sprake kan zijn. De Raad wijst er tevens op dat *“Voorts moet worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).”* (RvV 10 december 2012, nr. 93 199).

De opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel noch van de motiveringsplicht kan worden aangenomen.

De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partijen in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partijen weerleggen deze motieven ook niet en tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Evenmin kan een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

Verzoekende partijen verwijzen nog naar een medisch attest van 3 augustus 2015, zijnde van na de bestreden beslissing. Dit attest is dan ook niet dienstig bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

De loutere bewering dat de verzoekende partijen de rol van mantelverzorger hebben, weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verder kan de uiterst vage en summiere verwijzing naar ‘het belang van het kind’ geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoekende partijen geven niet aan in welke zin het belang van het kind geschonden zou worden, noch welke rechtsregel geschonden wordt. Dit onderdeel is manifest onontvankelijk.

Verzoekende partijen tonen evenmin een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Meer zelfs, de bestreden beslissing houdt niet eens een verwijderingsmaatregel in, terwijl verzoekende partijen zelf aangeven dat zij niet ziek zijn zodat er in hun hoofde alleszins geen sprake kan zijn van een kritieke gezondheidstoestand zoals vereist door de rechtspraak van het EHRM.

Er kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

Ook de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in, en het betreft evenmin de beëindiging van een verblijfsrecht. Om die reden kan de schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC